

Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Новом Саду
III-7 У. 14743/14
Дана: 12.12.2014. године
Београд

У И М Е Н А Р О Д А

Управни суд у већу судија: Гордана Сукновић Бојација, председник већа, др Владан Станојев и Нада Балешевић, чланови већа, уз учешће судског саветника Наташе Малинић, као записничара, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца Б. Г. из З., Улица 1..... број, чији је пуномоћник К. Р., адвокат у З., бр....., ради поништаја закључка тужене АГЕНЦИЈЕ ЗА РЕСТИТУЦИЈУ РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ, ПОДРУЧНЕ ЈЕДИНИЦЕ Н. С., број од године, у предмету враћања имовине, у нејавној седници већа одржаној дана 12.12.2014. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ ОДБИЈА.

Захтев за накнаду трошкова управног спора се одбија.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним закључком одбачен је, као неуредан, захтев тужиоца за враћање одузете имовине односно обештећење којим потражује пољопривредно земљиште бившег власника Л. Г. Поднет године.

Тужбом поднетом Управном суду године тужилац оспорава правилност закључка

туженог органа наводећи да је закључак незаконит и то из разлога што се тужени при доношењу закључка позвао на одредбу члана 43. Закона о враћању одузете имовине, а став 2. истог члана прописује да лице чији је захтев одбачен има право да поднесе нови захтев до истека рока, те како је рок истекао марта 2014. године, тужилац је мишљења да се овај пропис може применити само уколико се може поднети нови захтев унутар рока, а што је у конкретном случају немогуће. Истиче да у прилог наведеном ставу иде и одредба члана 11. истог закона који прописује да ће се на питања која нису уређена овим законом применити одредбе закона којим се уређује општи управни поступак. Предлаже да суд уважи тужбу, поништи оспорени закључак и обавезе тужени орган да му плати трошкове за састав тужбе.

У одговору на тужбу, тужени орган је у свему остао код разлога из образложења оспореног закључак и предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Управни суд је, у смислу члана 33. став 2. Закона о управним спорвима (“Службени гласник РС” број 111/09), решио предмет спора без одржавања усмене расправе, сматрајући да је предмет спора такав, да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, те је након оцене навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, тужбу одбио као неосновану.

Из списка предмета и образложења оспореног закључка произлази да је тужилац дана године туженом органу поднео захтев за враћање одузете имовине односно обештећење број4 којим потражује пољопривредно земљиште бившег власника Л. Г.. Уз захтев тужилац није приложио обавезне доказе предвиђене Законом о враћању одузете имовине и обештећењу а првенствено није приложио исправу о подржављењу имовине.

Одредбом члана 2. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу (“Службени гласник РС” број 72/2011) прописано је да се право на враћање имовине може остварити по одредбама овог закона, само за имовину одузету применом прописа који су таксативно наведени од тачке 1. закључно са тачком 41. истог члана.

Одредбом члана 3. тачка 3. истог закона прописано је да се под актом о подржављењу подразумева правни акт који је имао непосредно дејство као што је пресуда, одлука, решење

и други правни акт државног, односно другог надлежног органа, којим је извршено подржављење имовине.

Одредбом члана 42. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу прописано је да захтев за враћање имовине садржи податке о основу, времену и акту одузимања (став 3. тачка 4.) за које податке се као докази уз захтев прилажу у оригиналу или овереној фотокопији исправа о подржављењу имовине или назив, број и година службеног гласила у којем је објављен акт уз конкретно навођење предмета одузимања и сл. (став 4. тачка 3.) с тим да се докази из става 4. тачка 3. овог члана обавезно прилажу уз захтев (став 7.).

Одредбом члана 43. став 1. наведеног закона прописано је да захтев који не садржи податке из члана 42. став 7. овог закона и уз који нису приложени докази из тог става одбациће се као неуредан.

Како тужилац уз поднети захтев није поднео оригинал или оверену фотокопију исправе о подржављењу имовине, нити је навео назив, број и годину службеног гласила у коме је објављен акт о подржављењу, уз конкретно навођење предмета одузимања, то је по оцени Управног суда, тужени орган правилно одлучио када је оспореним закључком захтев тужиоца одбацио као неуредан будући да нису испуњени услови из цитиране одредбе члана 42. став 7. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу.

Суд је ценио наводе тужбе, за које је, са изнетих разлога, нашао да су неосновани и без утицаја на другачију оцену законитости оспореног закључка.

На основу изнетих разлога, ценећи да оспореним закључком није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је на основу одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС” број 111/09) одлучио као у ставу 1. диспозитива пресуде.

Применом члана 67. Закона о управним споровима, а вези члана 74. истог закона, сходном применом члана 150. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС” број 72/2011), а имајући у виду исход поступка, суд је захтев за накнаду трошкова одбио и донео одлуку као у ставу 2. диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

Дана 12.12.2014. године, III-7 У. 14743/14

Записничар
Наташа Малинић,с.р.

Председник већа-судија
Гордана Сукновић Бојација,с.р.

За тачност отправка
управитељ писарнице
Дејан Ђурић

КЗ